

са знаели, че тя е водена от един сливналия без чин и титла.

Борбата между Селим III и Пазвантоглу се водила дълго. Страдал народът от целия полуостров, без да може да му се помогне с нещо.

А желанието на „бинбашията“ било друго. На народа си и на неговите братя да помогне.

По това време се надигнали на борба сърбите, водени от Кара Георги.

... Диванът на Пазвантоглу се свършил. Един по един неговите съветници се измъквали от конака и си тръгвали към дружините.

В една тъмна улица Конда настигнал своя приятел хайдут Велко. Спрели под сянката на един сачак в тъмния ъгъл на улицата. Като че ли Конда продължил мислите си пред Велко, но сега гласно:

— Лошо, лошо става. Един ден ще рекат за нас людете — турски мекерета станали. Ортаклък с Осман Видинлията тръгнали да правят. Хич няма да знаят какво сме мислили.

Още не стигнали до своите, Пазвантоглу пратил човек при Конда и Велко със заповед да потеглят веднага за Белград, да смажат бунта на сърбите.

Една сутрин на 1806 г. неочаквана новина заляла Видин и попарва последните надежди на Пазвантоглу — Конда и Велко със своите преминали на страната на сърбите, при Кара Георги.

Без конницата на Конда бинбаши Осман Пазвантоглу не струвал и грош.

Планът на Кара Георги бил да превземе Белград и да се укрепи в здравата му крепост и оттам да започне решителна борба за освобождението на Сърбия.

Атаката за „Калемегдан“ била определена за 30 ноември.

Есенен хлад се стелел над Белград. Бавно по мрачното небе се спущала нащърбената луна, за да потъне в Сава и Дунав и да настъпи зората на новия ден.

Седем души, облечени в турски дрехи, се промъквали към Сава капия. Водачът бил Конда. Та нали той е бил вардъниш тук и най-добре познава разположението на постовете.

Сънлив турски глас извикал:

— Вургун (стой)!

Тъп удар на ханджар и един труп с червени шалвари по-